

ပရိုဂရက်

အိမ်ထောင်

စိန်သာလ

ပြောပါရစေ ...

"ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်"ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုက ဗီဒီယို အဖြစ် အသွင်ပြောင်းတဲ့ အခါ ဝတ္ထုနဲ့ သီးခြားဖန်တီးရတာဖြစ်တော့ တချို့ဝတ္ထုထဲပါတဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေကို ဖြုတ်တာတို့ ဗီဒီယိုအဖြစ် ကြည့်ကောင်းအောင် လုပ်တာတို့ ဘာတို့ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ - ဝတ္ထုထဲမှာ ပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်နာမည်တွေက စလို့ ပေါ့။ အခု "ဒါမျိုးကြီးစိန်သာဗလ"ကလည်း ပထမဝတ္ထုကို ဖတ်သူတွေကော မဖတ်ရသေးတဲ့ သူတွေအတွက်ပါ အရသာတစ်မျိုး ပေးလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ပဉ္စမဒီရိုင်း

သံသရာဆိုတဲ့

အခန်းတွေထဲမှာ

လူဟာ ဟိုကူးလိုက်

ဒီကူးလိုက်ပါပဲ ...။

အခန်း(၁)

‘စိန်သာဗလ ပြန် လာပြီဟေ့’

‘မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ အသံတွေက အထက်ပါအတိုင်း ညံစီနေပါတော့တယ်။’

ဘုန်းကြီးအပြီးဝတ်တော့မယ်ဆိုပြီး လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်သွားတဲ့ စိန်သာဗလ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းကြောင့် ဘုန်းကြီးဘဝကနေ ထွက်လာသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ စပ်စုသူများ နဲ့ စိန်သာဗလအိမ်ရှေ့မှာ မယောင်မလည်လုပ်ရင်းက အိမ်ထဲကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေလို့ ။

အိမ်ထဲမှာ နေနေရင်း အခံရခက်နေသူက စိန်သာဗလရဲ့ အဖေ ဦးဘတုတ်ပါပဲ။

အိပ်ရာကမထသေးဘဲ စက်တော်ခေါ်နေတဲ့ သားဖြစ်သူ စိန်သာဗလရဲ့ ခြင်ထောင်ကိုကြည့်လိုက်၊ ဇနီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရွှေ ထမင်းချက်နေတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်နဲ့ တစ်ခုခုကို အလိုမကျတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်နေရင်းက မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဒေါ်ရွှေ ထမင်းချက်ဟင်းချက်လုပ်နေတဲ့ မီးဖိုချောင်ရှိရာ သွားလိုက်ပါတယ်။

‘မရွှေ’

‘ဘာတုန်း’

‘ငါတော့ကွာ. .’

‘ဘာ ငါတော့ကွာလဲ. .ရှင့်စကားက ဟိုမရောက်ဒီမရောက်နဲ့ ’

ဒေါ်ရွှေက ငရုတ်သီးထောင်းနေရာကနေ ဦးဘတုတ်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဘာ..ငါတော့ကွာရမှာ လဲ။ မင်းရဲ့ သားတော်မောင် စိန်သာဗလလုပ်

ပုံကောင်းလား။ ငါတော့ အရပ်ထဲ ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်း မသိဘူး’

‘ဒါများ ကိုဘတုတ်ရယ်. . မျက်နှာမပြရဲလည်း မျက်နှာဖုံးလေးဘာလေး ဝယ်စွပ်ပေါ့’

‘မရွှေ..မင်းက ငါ့စကားကို ရယ်စရာဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ။ အခု မင်းရဲ့ သားလုပ်ပုံကောင်းလား။ တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်တော့မယ်ဆိုပြီး အခုလူထွက်လာတာလေ’

ဒေါ်ရွှေက ငရုတ်သီးထောင်းနေတာကို ရပ်လိုက်ရင်းမှ -

‘ဒီမှာ ကိုဘတုတ်.. ကျွန်မသား ဘုန်းကြီးဝတ်တုန်းက တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဘဝမှာ အရိုးထုတ်ပါမယ်လို့ စာချုပ် ချုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ သူမပျော်လို့ လူထွက်တာ ဆန်းသလား။ သက်သက်မဲ့ ရဟန်းဘဝမှာ မပျော်ဘဲနေနေရမှ ပိုပြီးအပြစ်ကြီးမှာ ’

‘ဒီမှာ မရွှေ..မင်း ဘာသိလဲ။ မင်းသားက အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ တော်ကြာ ဟိုဟာကူညီ ဒီဟာကူညီနဲ့ အလွဲတွေဖြစ်၊ လိုက်လျော်ရ၊ ရှင်းရနဲ့ .. လာဦးမယ်။ နောက်ဆက်တွဲတွေက မင်း ကြည့်ကြည့်နေတဲ့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေထက်ကို ဆိုးမှာ ’

‘ကိုဘတုတ်. .ရှင်. .ပြောပြန်ပြီနော်။ ဘာဖြစ်လဲ. .ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်တာ သက်သက် ရှင်က မနာလိုဖြစ်တာ။ ကဲ..ငရုတ်သီးကို ညက်အောင်ထောင်း။ ကျွန်မ ကြက်သားကိုင်လိုက်ဦးမယ်။ သားကို ကြက်သားဟင်းဆီပြန်လေး ကျွေးရမှာ ။ သားလေး မြိန်ရေယှက်ရေစားတာ ကြည့်ရမယ်’

ဦးဘတုတ်ခမျာ ဒေါ်ရွှေရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို ဘယ်မလိုက်နာနိုင်ပါ့မလဲ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ငရုတ်သီးကို ထောင်းတာ ဘယ်လော

က်ထောင်းချက်ပြင်းသလဲ မမေးနဲ့ ။ ခြင်ထောင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်တော်မူနေတဲ့ စိန်သာဗလတောင် အိပ်ရာက နိုးလာပါလေရော။

‘ဒကာမကြီးနဲ့ ဒါယိကာကြီး... အဲ.. ယောင်လို့ ။ အဖေနဲ့ အမေ.. ကျွန်တော့်အတွက် ဘာဝယ်ထားလဲ’

အိပ်ရာကနိုးလာတဲ့ စိန်သာဗလက နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကို ဝင်လာရင်း ခေါင်းကိုပွတ်လိုက်ရင်းမှ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်.. စိန်သာဗလ.. မင်း အိပ်ရာထတာ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ။ ထမင်းကျက်မှ ထမင်းစားတော့။ မင်းတော့ကွာ.. အရင်အချိုးအတိုင်းပဲ’

ငရုတ်ဆုံထဲက ငရုတ်သီးတွေကို ပန်းကန်လုံးထဲ ဇွန်းနဲ့ ခပ်ထည့်နေရင်းမှ ဦးဘတုတ်က မကျေမနပ်တဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘အဖေရာ.. အိပ်ရာထတယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်ထထ ထတာပါပဲ အဖေရာ’

‘ဟေ့ကောင် စိန်သာဗလ.. မင်း ငါ့ကို မရှည်နဲ့ ။ ဘယ်နဲ့ ကွာ.. ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ မင်း ဒီလိုလူထွက်လာရတာလဲ’

‘ဒါကတော့ အဖေရာ... သံသရာဆိုတဲ့ အခန်းတွေထဲမှာ လူဟာ ဟိုကူးဒီကူး ကူးနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော် လူထွက်တာ ဆန်းမှ မဆန်းတာ။ ထွက်ချင်လို့ ထွက်လာတာ။ လူ့လောကီမှာ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ ဘုန်းကြီးဝတ်နေရင်း ကိုးခန်းပျို့ကို ကျွန်တော်ဖတ်မိတယ်။ ဟတ္ထိပါလသူဌေးသားတွေ တောထွက်မှာ ကို ဖခင်သူဌေးကြီးက လူ့လောကီအကျိုးတွေလုပ်ပြီးမှ တောထွက်ပါဆိုပြီး ဆုံးမတာကို ဖတ်ရ

တော့ ကျွန်တော် လူ့လောကီမှာ ဘာမှ သိပ်မလုပ်ရသေးပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ လူထွက်လာတာ’

စိန်သာဗလစကားအဆုံး ဦးဘတုတ်က အံ့အားတသင့်အမူအရာနှင့်

-

‘မရွှေ.. ကြားလား.. မင်းရဲ့ သားတော်မောင် ပြောနေတာတွေလေ’

‘ကြားသမျှ သိပ်ကြား.. သားပြောတာ မှန်တာပေါ့။ သားက လူတွေ ကို ကူညီဖို့ ရုက္ခစိုးက အိပ်မက်ပေးပြီး မွေးလာတာပဲဟာ။ ဒါက သူ့ပါရ မိနဲ့ သူလာတာ။ ရှင် ဘာမှ မပြောနဲ့ ’

‘အေး.. ငါ ဘာမှ မပြောဘူး။ မင်း ဒီကောင်လွဲတဲ့ ကိစ္စတွေ လိုက် လျော်ဖို့ သာ ပြင်ထားပေတော့’

ဦးဘတုတ်က မီးဖိုချောင်ထဲကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

‘ဒါမျိုးကြီးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ် အမေရယ်.. အဖေက အဖေ့နေ ရာကနေ ပြောတာကိုး၊ ပြောပါလေစေ။ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားလိုက်ဦးမယ် အမေ’

ဒေါ်ရွှေအနားကနေ မျက်နှာသစ်ဖို့ ထွက်သွားတဲ့ သားကို ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေတာကတော့ ဒေါ်ရွှေအဖို့ ပြောဖွယ်မရှိ။

အမေဆိုတော့လည်း သားကို အချစ်ပိုတာ ဆန်းမှ မဆန်းတာပဲလေ။
